

it te drukken) ich toch aan de kunnen zij wel rden, of „ge- eenen anderen ij gedoopt zijn, kerk, voor zoo- ubaar optreedt; n en zich ook ch buiten het nis en verbin-) van de kerk, den totgekend.

zchouwing, die ken van den ij het ook, dat kerkelijke prac- werd afgeleid, men de ge- lijnrecht tegen- ingen: ener- so en van de en an- etus en van de in Nederland. ling niet geheel chil van kerke- toch volstrekt de organisatie onden, onder kinderen, die i, wanneer zij gens schuldige nog niet tot en toegelaten, strengelijk be- op hun 18e nog niet had loten van de i kinderen be- it werden niet w, zij werden Joh. a Lasco, en de Neder- ten in de Na- van 1578 ge- communicatie t op degenen tenis tot het , maar niet op op „een alge- verband“ ont- deze laatste, nabaren afval“ tot de Chris- worden, toch kerkelijk in- et achterwege ntentis geacht Verbond Gods e zijn, en als a „tot de ware it“ v. d. Syn. g; of m. a. w., ken moesten rden als ge- communicatie, kerk waren nzeliden geest ij uitvoerig en, die bij alleszins ge- pleet lid der leeftijd voor een voldoende I, 29—31), k tucht kan lie niet door hare gemeen- kerk slechts mpleete, d. i. etc, d. i. de wamen (Pol. g.); in welke plaats is voor ou uit „vol- dat dus de tot belijdenis aanvankelijk ren. En wat tus, in over- van 1578, dat op onze eeuw, e geweest van de kerken. Erlei gedrags- ds die van derlandsche ds die van dsche kerken houting van and dezelfde. kinderen, die hunne eigene men, dan ook blijven; maar door te ont- t al geeft hij plete leden lat de kerke- rke volwas- t dat spreekt r hij ze juist niderjarigen nide buiten- verder geene gen. Volgens de gedoopte k onder hare ing van het ander. Naar terk dat ook pten aan den zije; en daar eden gelden, n, zij het ook p, zoo moet erk ten hun- door excom- t het andere nt zulke ge- ls leden er- anemen, ook bepaalde for- t dat zij lei-

Het kan eenigzins vreemd schijnen, dat de practijk van a Lasco, die zich zeker door eenvoudigheid en beslistheid bijzonder aanbeveelt, enkel in den eersten tijd, en dan nog zeer kort en in zeer beperkten kring heeft gegolden. Bij nader inzien laat zich echter wel begrijpen, dat men aan de andere gedragingen de voorkeur gaf. Immers: 1°. De Overheid zou anders be- waar gemaakt hebben, volgens haar be- ginsel, „dat de Kerkelijke Ordonnantie geene plaats behoort te hebben, dan over die geene, die haar onder de Gemeente en professie van de Gereformeerde Kerke bevestigen hebben“ (Resol. v. d. Staten v. Holland v. 18 Maart 1582). 2°. Toen onze Gereformeerde Kerken, die in a Lasco's tijd nog zoo bitter vervolgd werden, hier te lande niet alleen vrijheid kregen maar ook met uitsluiting van anderen erkend en begunstigd werden, kregen zij van zelf een groot aantal leden, die alleen in naam Ge- reformeerd waren; bij de massa der leden ging het geluise evenzeer achteruit, als het cijfer vooruitging; en zoo werd het voor die kerken dus veel moeilijker, haar be- lijfde karakter en de gezette Avondmaals- viering met de oude beslistheid te hand- haven. 3°. Na den eersten Hervormingstijd werd er niet meer op aangedrongen, dat de Avondmaalsviering reeds op den leeftijd van 12 à 14 jaren zou aanvangen; en hoe later de leeftijd metterdaad gesteld werd, des te meer moest het voorkomen, dat er waren die terugbleven, niet wegens alge- heele onkunde of waangedrag, maar om ernstig gemeende bezwaren, terwijl zij voor het overige, ten aanzien van het christelijk en kerkelijk leven zich zoo openbaarden, dat de kerk nog geene vrijheidsgedachte kon hebben om hun alle lidmaatschap bepaald te ontgeffen. En 4°. Indien wegblijven van het Avondmaal bij de jonge leden door larmele afwijking gestraft werd, dan moest dit natuurlijk op later leeftijd ook geschied- en bij degenen die zich telkens van de Avondmaalsviering onthielden; en in vele gevallen zou dit toch nog al moeilijk zijn geweest. Om alle die redenen volgde men dus liever de practijk, die bij Voetius voorkomt; die door zulke bezwaren niet gedrukt werd, en die juist medebrengt, dat in vele gevallen een kerkelijke beslissing nog kon uitblijven. Wel was dan met be- trekking tot bepaalde personen soms onzeker, of de kerk ze nog als leden beschouwd; maar een overwegend bezwaar kon er in die onzekerheid niet gelegen zijn; want voordat zij tot belijdenis waren overge- gaan, hadden zij toch geenerlei kerkelijke rechten of plichten.

Voor onze Gereformeerde kerken, in haren tegenwoordigen toestand, zijn diezelfde redenen zeker nog ten deele van kracht; maar ook slechts ten deele. En zoo schijnt dan nu raadzam, van de beide bovengenoemde practijken, met vermijding van de bezwa- ren waardoor zij gedrukt worden, zooveel mogelijk het goede te behouden. B.v. in die voege, dat de kerkeraad alle gedoopte leden zijner kerk, die op hun 18de levens- jaar door eigen schuld nog niet tot belij- denis en verbinenis gekomen zijn, wegens hun kerkelijk verzuim in behandeling neemt, door hun als gedoopte leden hunne schuld voor God voor te stellen; dat hij officieel en gezet daar mede voortgaat, van jaar tot jaar, totdat de vermaning doel treft, of wel genoegzaam blijkt nutteloos te zijn, en in ieder geval niet langer dan tot het gaste levensjaar; en dat hij aldaan, of even- tuwel reeds vroeger, formeel verklaart en aan den daarbij betrokkene bericht, dat deze wegens voortdurende nalatigheid om aan de kerkelijke vermaning tot belijdenis en verbinenis gehoor te geven, niet meer onder de leden der kerk kan gerekend worden.

Maar natuurlijk moet dan niet in andere opzichten die practijk wel verlooched wor- den. In onze eeuw is bij sommige kerken een streven, om aan de hier bedoelde ge- doopten eene kerkelijke positie te geven; om ten minsten behoeve een nieuw soort van lidmaatschap, dat van „volwassene Doopleden“, in het leven te roepen; om hen als zodanig ongemoeid te laten voort- leven, alsof huane positie regelmatig was; om bij verhuizing naar elders kerkelijke attestatie als Dooplid voor hen in te ve- ren; om hun in sommige gevallen zelfs kerkelijke rechten te geven; enz. En in overeenstemming daarmede komt dan ook de gedachte op, om hen, zoo zij op zedelijk gebied zich misdagen, aan de kerkelijke tucht onderworpen te verklaren. Dat nu zijn altemaal dingen, die toch eigenlijk niet aangaan. Het zou gelijktaan met een offi- cieel tenijdstellen van het Woord des Heeren, die uitdrukkelijk wil, dat de leden zijner kerk tot belijdenis en tot Avond- maalsviering zullen komen. Het zou zijn eene ondermijning van den grondslag der kerk, in zover die als instituut juist berust op de belijdenis en verbinenis harer leden. Het zou maken dat de kerkelijke tucht zoodanig ontwaarde, dat zij voortdurende ongehoorzaamheid aan het Woord des Heeren, hoe openbaar ook, toch ongemoeid liet, en zich slechts bekommerde om het- geen ook in het oog der wereld verwerpelijk is. Het zou eene feitelijke geringachting zijn van het Avondmaal, alsof leden der kerk dat wel konden missen, en eene feitelijke terijdstelling van de belijdenis, als voor het lidmaatschap der kerk niet meer noodig. Het zou iets dat zondig is tot een stelsel maken, en het ongeregelde als iets regel- matigs ordenen. In één woord, het is een beginsel dat, bij onvermijdelijke doorwer- king, de belijfde kerk onzes Heeren Jesus Christus maken zou tot een niet- belijfde zedelijke genootschap, dat naar menscheijl goedvinden ingericht is. Prin- cipis obsta: sero medicina paratur; d. i. waak tegen de beginselen van het kwaad: als het eenmaal ingedrongen is, komen de middelen om het te verhelpen te laat.

Op grond van al het boven aangevoerde is dus mijn antwoord op de gestelde vragen:

1°. De gedoopte kinderen zijn leden van de kerk, in welke zij gedoopt zijn, zij het ook dat zij nog incompleete leden zijn. Als leden der kerk zijn zij ook vanzelf ob- jecten van de kerkelijke tucht. Maar in overeenstemming met hun toestand kan die kerkelijke tucht ook slechts incompleet zijn, en alleen door vermaning, berisping, en dergelijke middelen, worden uitgeoefend.

2°. De sub 1° bedoelde gedoopten die op volwassen leeftijd door eigen schuld niet tot kerkelijke belijdenis en verbinenis komen, moeten door de kerk ernstiglijk en bij herhaling daartoe vermaning worden; en wanneer zij die vermaning niet opvolgen, moeten zij gescht worden tot lidmaatschap van de kerk te verliezen; waarbij wensche- lijke is, dat de kerkeraad dit ook uitspreke, uiterlijk met hun 30e levensjaar. Ophou- dende lid te zijn van de kerk, houden zij dus ook op, objecten te zijn van de ker- kelijke tucht.

3°. Met het sub 3°. gestelde moet nood- zakelijke samengaan, dat de aldaar bedoelde gedoopten, niet alleen ten aanzien van de kerkelijke tucht, maar ook in ieder ander opzicht, niet meer als leden der kerk be- schouwd en behandeld worden.

Het sub 3°. gestelde sluit natuurlijk niet in, dat bij de aldaar bedoelde gedoopten hun Doop niet meer zou erkend worden. Integendeel, die blijft zijne betekenis houden; deels om de leerling, die vermaning en de waarschuwing, die de kerk hun bij voortdurend geven moet, aan dien Doop te verbinden; en deels om aan hunne kin- deren recht te geven op den Christelijken Doop, die dan, na behoorlijke presentatie en onder den noodige waarborgen, in het kerkelijk instituut hun gegeven kan worden. Wel hebben dan de ouders geene rechten als leden; maar de kinderdoop is ook niet een recht van de ouders, maar een recht van de kinderen, voor zooveel die te houden zijn voor het zaad der kerke; en daar- voor zijn die kinderen zeker wel te houden, daar toch hunne ouders, als zelfden gedoopt, binnen het Christelijke erf staan. Alleenlijk, bij zulken Doop hebben de ouders, als geen leden der kerk zijnde, ook geen recht om zelve hunne kinderen te presenteren en om zelve de stipulatiën aan te gaan. Hiervoor moeten zij, ook overeenkomstig de bepalingen die van den beginne af in de Nederlandsche Gerefor- meerde kerken gegolden hebben, leden der kerk als getuigen stellen. Dit punt echter, gelijk zoo menig ander dat met het boven ontwikkelde samenhangt, kan hier thans niet verder worden uitgewerkt.

F. L. RUTGERS.

Thoeërlei verwachting.

Aanvankelijk dachten we, dat ons ge- schied met de Macedonier van ondergeschikten aard was.

Thans echter ontdekken we tot ons leed- wezen, dat *Herant* en *Macedonier* onver- soenlijk tegenover elkander staan.

De *Macedonier* gaat namelijk uit van de veronderstelling, dat door middel der zending van lieverleed geheel de bevolking der gansche aarde tot den Christus zal bekeerd worden, en ze beroept zich hiervoor op de betuiging van den heiligen apostel Paulus, dat als de volheid der heidenen zal zijn ingegaan, geheel Israël zalig zal worden.

Nu vergist zich de *Macedonier* inderdaad, indien ze waant, dat hier slechts verschil over de uitlegging van een enkel Schrift- woord in het spel is.

In dit zeggen tegenover ons beweren staan twee richtingen tegenover elkander, wier practijk geheel uiteen moet loopen, overmits hun inzicht geheel verschillend is.

De *Macedonier* bedoelt immers niet, dat een ieder persoon, hoofd voor hoofd, tot waarachtige bekeering zal komen. Zelf toch spreekt hij terstond daarop van „een grooten afval“, en een afval der heiligen kent ook hij niet.

Onder „kerstening“ kan hij dus niet anders verstaan, dan dat de volken, als nationale eenheden, hare huidige religie zullen uitruilen voor de Christelijke. Repetitie alzoov van de Middeneeuwse toestanden, en opnieuw de heerschappij der volkskerken.

Nu stemmen we toe, het is een lijn. Men kan langs die lijn zich voortbewegen. Maar men wekt er valse illusies door op. Men wordt genoodzaakt tot allerlei gediens- tigheden der practijk, die ons terug doen zinken in het Methodisme. Wat men zaait, is, reeds onderwijl men het zaait, onzuiver geworden. En nauwelijks zal er op die wijs leven gewekt zijn, of het schijnleven zal, evenals in onze volkskerken, neerkomen op een deugdenpredicatie met eenige cemo- nien.

Op wat gronden nu heel deze lijn ons onmaatschappelijk voorkomt, hebben we her- haaldelijk uiteengezet, en komt later nog wel weer ter sprake.

Thans was het er ons slechts om te doen, wel te doen uitkomen, dat het hier niet maar een verschillende verklaring van een enkel Schriftwoord gold, maar tweeërlei geloofsrichting.

Eenerzijds van hen, die zich richten naar Jezus' woord: „Sal is de weg en eng is de poort, die ten leven leidt, en weinigen zijn er die dezelve vinden.“ Naar zijn verklaring, dat de zijnen „een klein kuddeke“ zijn. Naar de theorie der zeventiende, die de knie voor Babel niet gebogen hebben. Naar Jezus' profetie: „De Zoon des menschen als hij wederkomt zal hij ook geloof vinden.“ En wij ge, naar het woord: „Dat als die dagen niet verkort werden, zelfs de uitverkorenen zouden verleid worden.“

En daartegenover de richting van hen, die allengs heel de wereld Christelijk lateu

worden, en alle Heidenen zich laten beke- ren, en alle Joden laten doopen.

Onder welke laatste er dan weer twee soorten zijn. Eenerzijds diegenen, die eerst allen zich laten doopen, en dan op eens negen tienden weer laten afvallen. En ander- zijds zij, die het met dezen afval zoo nauw niet nemen, en lieft de eenmaal gekerstende wereld zich voorstellen (denk slechts aan Rothe) als levende, na de verdwijning der kerk, in den gelukzaligen staat.

Nu doet ons dit scherp geteekend ver- schil wel leed, daar we zoo gehoopt had- den, dat de *Macedonier* op missionair terrein leiding, krachtens onze beginselen zou ge- geven hebben.

Misschien zelfs vergissen we ons nog, en hebben we aan een vluchtige uiting allicht te veel gehecht.

Maar in elk geval was het noodzakelijk de puntjes iets meer op de P's te zetten.

Dr. Scheurer.

Nadere inlichting heeft ons te weten doen komen, dat de bedoeling metterdaad niet is, om Dr. Scheurer als *arts*, maar als Dienaar des Woords uit te zenden, dus ook met het recht van Sacramentsbediening; doch tevens, dat Dr. Scheurer, alvorens hij zijn medische studie aanving, drie jaren lang gestudeerd heeft voor Zending bij het Utrechtsche genootschap, en met dat Ge- nootschap brak, naardien hij zich met de verwarde rechtmatigheid van dit Genoot- schap niet kon verenigen.

Dit werpt op de zaak wel een eenigzins ander licht.

Er blijkt toch uit, dat de Dienst des Woords voor Dr. Scheurer geen bijzaak is, maar dat hij zelfs in de eerste plaats ge- poogd heeft zich voor dien Dienst te be- kwamen.

De eenige vraag die dus overblijft is maar, of hij onderzoek door de Classis bijeen zal, dat aan Dr. Scheurer de Dienst des Woords kan worden toevertrouwd.

Op zichzelf toch hebben de Classis niet te vragen, hoe iemand zich voor dien Dienst bekwaamd heeft. Alle studie blijft vrij.

En de eenige vraag is maar, of hij er behoorlijk voor is.

Zal hij in de Indische het Woord en de Sacramenten bedienen, dan moet hij aldaar in het ambt van Dienaar des Woords staan. Een apart ambt van Zending bestaat niet. Niet wij toch kunnen ambten in stellen. Dat doet alleen de Heere.

Maar oordeelt de Classis, voor welke hij verschijnt, dat hij geschikt en bekwaam is, om in zulk een ambt op te treden, dan heeft de Classis niet nog afzonderlijk zijn vorige opleiding te beoordeelen.

Waarbij dan komt, dat de Classis in het oog zal mogen en moeten houden, dat het hier geldt een overgangstoestand, waarmee de kerken altoos, zoowel in 1834, als in 1836 rekening hielden, ook voor den Dienst hier te lande.

Van die zijde kan en mag men dus zooveel toenadering betonen, als men slechts even kan, mits maar de palen, die Gods Woord gesteld heeft, niet verset worden.

Misschien zou dan ook alle moeilijkheid in dit opzicht voorkomen zijn, bijaldien Deputaten der Zending in hun missieaan- de kerkeraden gezegd hadden, zelve deze bezwaren te gevoelen, voortvallen had- den hoe en op wat grond ze schikten deze uit den weg te kunnen ruimen, en aldus de kerken hadden ontlust.

Wat stof op deed waanen was alleen het feit, dat deze geheel nieuwe zaak, als de doodeenvoudigste zaak ter wereld, te on- voorbereid in het midden der kerken werd geworpen.

De geestelijke ernst mag hier geen oog- blik uit het oog verloren.

Ware Dr. Scheurer nog niet gereed, om hem de behandeling van zieken, om hem amputatiën enz. toe te vertrouwen, dan zou niemand het op zich nemen, om aan een ongereed dokter de lichamen der Javanen toe te vertrouwen.

Maar wie zal dan beweren, dat, al bleek Dr. Scheurer nog niet gereed voor de medicatie der zielen, de zielen er minder toe doen, en men die er wel aan wagen kan.

Wie zou oordeelde zou achten, dat er wel voor de Medicijnen, maar niet voor den Dienst des Woords behoorlijke voorberei- ding noodig was.

Doch wie ook aldus in Darbistische zin mocht bazelen, dit kan en zal niet het oordeel van onze broeders Deputaten voor de Zending zijn.

Rosensie.

Bij den uitgever Van der Veegt te Zwolle verscheen een bundel *Sociale Schriftbescho- uwingen* van Dr. H. J. de Haas, van Hattem.

Reeds vroeger zagen deze stukken het licht in het weekblad *Patrimonium*, en nu zijn ze verzameld, geordend en afzonderlijk verkrijgbaar gesteld.

Deze onderneeming juichen we toe.

Onze broeder Dr. Haas toonde reeds lang een open oog te hebben voor de noodzakelijkheid, om het licht der Schrift niet enkel op het ziellevens, maar ook op de burgermaatschappij, en de positie van den Christen in die maatschappij te laten vallen.

Hij leefde met zijn tijd mee.

Daarbij is zijn toon opgewekt, zijn schrijt- traant helder, zijn woord niet zelden von- ken gevend.

Vooral in kringen waar men licht ge- neigd is, nog altoos van *Patrimonium* s ver- gaderingen meer een soort aichtelijke bijeen- komst te maken, kan zulk soort literatuur daarom een uitstekend middel zijn, om aan de hand der Schrift zelve belangstelling ook in de sociale vraagstukken te wekken.

En omgekeerd, waar men neigen zou,

om die sociale vraagstukken bij eigen licht te bezien, kan dit boekje er niet weinig toe bijdragen, om op eenvoudige wijze te doen uitkomen, hoe ook hier het licht der Hellige Schrift niet kan gemist worden.

Onze eenige bedenking is dan ook, of voor zulk een boekje een zeer goedkoop volksuitgave niet raadzaamer ware geweest.

Een uitgave van slechts 30 regels op de bladzij en 40 letters op den regel is wel schoon, maar voor het volk te weelderig.

En daardoor mist zulk een uitgave dan zoo licht negen tiende van haar doel.

Hopen we daarom op een tweeden druk, en dan geheel voor het volk.

KUYPER.

Voor Koolwijk's Scholen.

Ontvangen door Dr. HOUTAGERS, onder letters M. H. F. te L. f. 10.

Officiele Berichten.

(Met verhooring uit het Kerkblad van 24 Febr.)

Kort verslag der Classis Assen, 31 Januari 1893.

De heer D. Felix wordt naar art. 8 D Ker- kenorde preparatorit geëxamineerd, door Dr. Donner in de Stellige Godgeleerdheid; door Dr. Zahn in de Uitlegging en het gebruik der Wet; door Dr. Van Manngem in de kennis en inhoud der Hellige Schrift en door Dr. Bij- stra in de Vaderl. Kerkgeschiedenis.

Het examen wordt voldoende bevonden; wordt geoordeeld met genoemde broeder voort te gaan met het in privé proponeeren, waartoe eene commissie van drie predikanten en twee ouderlingen wordt aangewezen.

Kort verslag van de Vergadering der Classis Meppel, gehouden te Hoogeveen i en 15 Februari 1893.

De deputaten, benoemd om pogingen tot vereeniging aan te wenden bij de gemeente van wijlen Dr. Ledebore met de Geref. kerk te Zuidwolde, doen bij monde van Dr. De Groot verslag van hun arbeid. Uit dit verslag bleek, dat, hoewel er geneigdheid tot vereeniging bestond, aanvankelijk zich nog onoverko- melijke bezwaren schenen voor te doen. Deputaten al hoe worden daarover door de Classis gecontinueerd. Dr. Noordewier rapporteert namens deputaten in zake H. V. Volgens op- dracht der Classis, zoo bleek uit dit rapport, is door deputaten der Classis in vereeniging met de Provinciale deputaten te H. V. gehandeld.

In eene der kerken hebben zich bij vernieu- wing vele bezwarende zaken voorgedaan, die door den kerkeraad ter Classis gebracht zijn. Deze worden nu door de Classis behandeld. Deze behandeling leidt er toe, dat noodzakelijk wordt geacht, de vergadering 14 dagen te ver- dagen, om aldaan, onder medewerking der Provinciale deputaten, deze besproken zaken zoo mogelijk tot een recht einde te brengen. Daarom wordt de vergadering opgeschort en gaan de afgevaardigden, na dankgebed van den Praeses, nicten.

Op 15 Februari kwamen bij vernieuwing de zaken in behandeling, die reeds tevoren de Classis zoo langten tijd hadden bezig gehouden. Na langdurige overweging mocht het de Classis gelukken onder biddend opzien tot den Heere tot een besluit te komen. De uitvoering van dit besluit wordt opgedragen aan het moderamen der Classis, door Dr. J. Meulink geadaateerd. Vervolgens wordt een commissie door de Classis benoemd, bestaande uit Dr. H. van der Veen, Dr. P. D. de Groot en ouderling J. Schelkoo, om de verders zaken, met dit be- sluit in verband staande of daaruit voort- vloeiende, nader te regelen.

Hierna houdt de Praeses een hartelijke toe- spraak tot Dr. J. Abels, Dienaar des Woords bij de Geref. kerk te Zuidwolde. Deze zag het voorrecht zich geschenken, om op den 2. a. ruzsdag te gedanken, dat de Heere hem 50 jaren in den dienst des Evangelies had gesterkt. De vergadering zong Ps. 134 : 3.

Verslag van de Vergadering der Classis Tiel, 8 Februari te Zalt- Bommel.

De notulen worden gelezen en goedgekeurd. Een broeder uit Rossem, op de vergadering tegenwoordig met het verzoek om de hulp der Classis tot openbaarwording der Geref. kerk in zijn woonplaats, wordt verwezen naar de kerk van Gameren, die, behoudens de goedkeuring der Classis is aangewezene tot verzorging van de geloovigen te Rossem.

De collecten van de kerken in de Classis hadden f 38.25 bijeengebracht, terwijl Deputa- ten uit het verslag van de Classis Amhem konden mededeelen, dat deze Classis het be- ginsel van het voorstel Tiel had toegevoegd en van deze Classis nader advies kon worden verwacht om tot eene uitvoering van de voor- gestelde zaak in de Classis te komen.

Een schrijven van een broeder uit Zalt- Bommel omtrent de overname van een lokaal door de Classis, teneinde daarin om de veertien dagen des Zondags bediening des Woords te hebben, wordt gesteld in handen van de afgevaardigden van Gameren.

L. S.

Het Moderamen van Deputaten Synodi voor de Zending onder de Heidenen en Mahome- danen, kennis genomen hebbende van eenige bezwaren geopperd aangaande hun mandaat in verband met de voorgenomen uitzending van den Zendingarts br. J. G. Scheurer naar Java, kunnen de verzekering geven, dat, wat trouwens van zelf spreekt, door de Deputaten niets gedaan is of wordt, buiten hun mandaat en onder afdoende verantwoording aan de Generale Synode.

Het Moderamen van Deputaten voornomd, M. VAN MINNEN, Praes. F. LION CAGNEY, Assessor. L. V. D. VALK, Scriba. J. H. FERINGA, Scriba. J. H. PONNEN, Zendingdirecteur.

ZUIDWOLDE. Zondag den 19 dezer mochte ten wijl den genooten smaken, onzen geachten en geliefden leeraar Dr. A. Abels voor een salrijke schare te zien optreden, die zoowel

van elders als van hier waren te zamen ge- vloeid. ZEv. had tot tekst gekozen Ps. 71 : 17, 18. ZEv. toonde aan, dat het van zijne jeugd af aan de lust en keuze geweest was, den Heere te dienen; maar tot zulke groote voorrechten verwaardigd te zullen worden, dit had ZEv. niet kunnen noch durven denken. Dat zijn werk niet ongezeerd geweest was, daarvan was menig blijk en bewijs. ZEv. wenschte nog met lust en ijver voort te gaan in het werk des Heeren, zoo de Heere het behagen mocht hem te sparen tot heil van zijne gemeente, om eenmaal, na volbrachte taak, in te gaan in de eeuwige ruste, die daar overblijft voor het volk Gods.

Dat de aching voor ZEv. nog al groot was, is gebleken uit de menigte brieven en felicitat- ien, en dat het ook aan geen geschenken heeft ontbroken, zal niet behoeven gezegd te worden.

Dat de Heere ZEv. nog spare, is de hart- elijke wensch der gemeente.

L. BATTERINK, Scriba.

Buitenland.

Rusland. Uit het rijk der Czaren.

(Vervolg.)

Enige weken geleden deelden wij mede, dat er een streven is op te merken, om eene toenadering en vereeniging tusschen de Room- sche en de Grieksche kerken tot stand te brengen. Wanneer wij echter in aanmerking nemen, dat in het plechtig gebied van de orthodoxie of rechtgeloovigheid op den vloek tegen de godloochenars en aartsketters nog eene vervloeking volgt, die gericht is tegen hen, welke het bestaan der goddelijke zalving van den Czar durven aantasten.

En de Czar is niet alleen hoofd van den staat, maar ook van de Grieksch-orthodoxe kerk. Voor den echten Rus is het Russische volk, het uitverkoren volk des Heeren. De Roomschegeinden van slavischen stam, worden niet voor echte slaven aangezien.

De Grieksche orthodoxie kunt geen ontwik- keling; zij wil er zelfs niets van weten; in hare oogen is de bouw van de kerk des Heeren sedert jaren gereed. Ofschoon de organisatie van de Roomsche en de Grieksche kerk veel op elkander gelijkt, wij beide een zichtbaar hiërarch erkennen, de Roomschen den paus en de Griek- schen den Czar, toch is de wijze waarop de twee kerken geregeerd worden, zeer onderscheiden. Zeker P. Gagarin kon schrijven: „Op dit oogenblik heerscht het zondertingel anararchie in de Russische kerk. Als hij maar in de eerste of laatste vastenweek tot de tafel des Heeren nadert, dan zal het geen kerkbestuur in den zin komen om u te vragen wat zij al dan niet belijdt. Hij kunt de hoofdstukken der kerk loochenen, en toch zal de kerk u niet uitslui- ten.“ De Russen, zoo zegt Leroy-Beaulieu, zijn zeer op de vrijheid van hun geloof gesteld. Ook bekommert zich de Russische geestelijk- heid weinig over de Theologische vraagstuk- ken, die het Oosten in broeroering brengen. Zij zegt dat zij bij het geloof der heilige vaders wenschen te blijven. Zij heeft voornamelijk dit tegen de Roomsche kerk, dat zij alles zoekt te definieeren en voor alles verordeningen wil vaststellen.

Ook wil de Russische kerk geen internatio- nale kerk zijn. Wanneer Rusland een stuk land annexaert, gelijk met Bessarabie en Gorgie geschiedde, dan wordt ook de bevolking bij den Russischen staat ingelijfd en als zooda- t den Balkan eene provincie zich aan de heer- schappij van den Czar onttrekt, dan maakt zij zich ook van de Grieksche kerk, onder de opperheerschappij van den Czar, los; met andere woorden, als de Russische keizer geen soevereiniteitsrechten op een gewest meer laat gelden, dan zoekt hij daar ook niet meer zijn geestelijk gezag als hoofd der Grieksche kerk uit te oefenen. Daarom heerscht in de Griek- sche kerk wel eenheid in de officiële belijde- nis, maar bestaat er geen eenheid van kerk- bestuur, omdat de Grieksche kerk ook hare wortelen buiten het gebied van den Czar heeft geslagen.

In de 18de eeuw waren er bij de Russische leiders sympathieën voor de Protestantse kerken, maar onder Czar Nicolaas en de procureur der H. Synode Protassow, begon een anti-protestantse reactie, en van dien tijd af liet de Grieksche kerk zich niet van het be- ginsel der onbeweegelijkheid afbrengen. Toch beweert men, doch wij kunnen dit niet bewijzen, dat de meest ontwikkelde onder de Russische geestelijken Protestantse denkbelden huldigen. Uit de neiging tot het Protestan- tisme zijn Bijbelvereeningen ontstaan. Uit vrees voor profanatie of onthilling is jaren- lang het Russische volk den Bijbel onthouden. Eerst onder de regering van Alexander I. werd het volk een Russischen Bijbel in handen gegeven. Maar slechts bitter weinig Russen verstanden de kunst om te lezen en zij die konden lezen hielden meer van levensbeschrij- vingen van heiligen, dan van de beide Testa- menten, met uitzondering van de Psalmen, die steeds door de Russen op hoogen prijs werden gesteld. De Bijbelvereeniging overleefde keizer Alexander niet lang, voornamelijk door het fanatieke drijven van den archimandriet Phio- tas. Doch tot onze blijdschap kunnen we hier aan toevoegen, dat sedert 1863 eene nieuwe „vereeniging tot verbreiding der H. Schrift“ bestaat. Tegevolge van den arbeid dier vereeniging is in menig Russisch huis het Nieuwe Testament te vinden; zelfs beweert men dat het N. Testament het meest geliefkoosde boek in het Russische gezin is. Wij kunnen niet beoordeelen of dit oordeel in overeenstemming met de waarheid is; wel beweert men dat men in Rusland geneigd is Nieuwe Testamenten te koopen. Zelden worden echter geheele Bijbels verkocht. Wanneer de Russische rege- ring echter verhand gaat zoeken tusschen het opkomen en de uitbreiding der sekten, zal de verbreiding van Gods Woord wel worden tegen- geweikt of wel geheel verboden.

N.-Amerika. Dr. Briggs en Dr. Smith. In de *Allgem. Ev. Luth. Kirchen* lezen wij dat de Amerikaansche Presbyterianen een zwaren strijd hebben door het binnendringen van het moderne Rationalisme. In het „Unit Seminaarium“ te New-York is Dr. Briggs en in het „Lane Seminaarium“ te Cincinnati Dr. Smith vertegenwoordiger der moderne richting. Nu heeft de *General Assembly* reeds sedert lang de afzetting van Dr. Briggs verlangd, doch tot hietoe te vergeefs, omdat hij gesteund wordt door het directorium van het Seminaire. Het Presbyterium van New York heeft nu de zaak van Briggs opnieuw ter hand genomen, maar